

b. Mindretallets Forslag om Artilleriets Ordning i 2 Regimenter à 6 Batterier, der hver tildeles 2 Oberstlieutenanter til Disposition for en eventuel Dannelse af Afdelinger til feltmæssig Brug, forekommer mig meget uheldig. De 4 Oberstlieutenanter, der ere designerede til at kommandere de 4 Afdelinger, hvori Artilleriet under Krigsforhold kommer til at optræde, ville i Fredstid ikke faae en saadan selvstændig Virksomhed, at de kunne opnaa den Dvælse i Administrationen, som er saa nødvendig, naar Maffineriet under Feltforhold skal gaa uden altfor stor Friktion. Der er neppe Nogen, som vilde foreslaa at udelade Bataillonsinddelingen af Fodfolkets normale Ordning under Fredsforhold, og formere Regimenterne paa 12 Kompagnier med 3 Oberstlieutenanter til Raadighed for at kommandere de 3 Batailloner, hvori Regimentet under større Dvælse og under Feltforhold maatte optræde — og dog vilde, som Sagen stiller sig for mig, en saadan Ordning ikke være væsentlig uheldigere for Fodfolket end den her omhandlede Ordning for Artilleriet. At Regimentet paa 3 Batterier — 24 Kanoner — skulde være for smaa, kan jeg ikke indrømme; de ere ligesaa store som de tilsvarende Afdelinger i Preussen, og ikke lidet større end de af Udvalget foreslaaede Nytterregimenter paa 3 Eskadroner. Endelig vil ved den af Udvalget foreslaaede Ordning Enheden i Feltartilleriets Uddannelse let gaa tabt, idet Artilleriets Chef, under hjem der forterer saa fortreffeligarte Branche som det tekniske Artilleri, Fæstningsartilleriet og Feltartilleriet, umuligt paa dette sidste vil kunne ofre den indgaaende Opmærksomhed, som jeg maa anse for nødvendig, naar dette med sin i flere Henseender tarvelige Udstyrelse og korte Tjenestetid skal kunne bringes til at gjøre Fyldest paa en Maade, der nogenlunde kan svare til Nutidens Fordringer.

c. De nuværende Oberstlieutenants-Forretninger fordrer paa den ene Side stor Tjenesteroutine forbunden med Sindighed og Naalidelighed, medens deres Udførelse paa den anden Side ikke stille særlige Fordringer til Legemskraft og Bevægelighed; de bør derfor, som Lovforslaget ogsaa tilsigter, og som, saavidt vides, i alle tidligere Revisionsforslag foreslaaet, overtages af den ældste Underofficer, altsaa af Stabssergenten. Mindretallets Forslag, om at lade det blive ved den nuværende Anvendelse af Stabssergenterne maa jeg navnlig for Fodfolkets Vedkommende bestemt fraraade. Paa enkelte Undtagelser nær ere Stabssergenterne for gamle til at afgive gode Delingsførere, og jeg kan aldeles ikke gaa ind paa Mindretallets Udtalelse om, at det vil være en i Sammenligning med den nuværende underordnet Anvendelse af Stabssergenten, at lade ham overtage de nuværende Oberstlieutenants-Forretninger. Tværtimod ville disse Forretninger sikkere ham den Indflydelse, som tilkommer Underafdelingens første Underofficer, medens Stabssergenten i sin nuværende Stilling svæver mellem Underofficererne og Officererne paa en Maade, som ikke kan være tilfredsstillende for ham.

d. For at skaffe en Anvendelse for Stabssergenterne, naar de i en mere fremrykket Alder blive uskiftede til Delingsførere ved de egentlig mobile Afdelinger, har Mindretallet foreslaaet at lade dem efter det fyldte 50 Aar kunne finde Anvendelse som Kompagnichefer i Forstærkningen, først som Lieutenanter og senere som Kapitainer. Denne Forfremmelse af Underofficerer til Officerer kan jeg ikke tilraade. Officersstandens sociale Stilling i sin Helhed vil lide derunder, og jeg tror ikke, at Underofficererne selv i Reglen ville blive tilfredse med i fremrykket Alder at træde ind i nye Samskindsforhold, hvor de ikke ville kunne føle sig hjemme. Jeg tror heller ikke, at det vil være saa vanskeligt, naar Domicilbestemmelsen hæves, at faae Forstærkningens Kompagnichefer besatte med saadanne Lieutenanter af Linien som ved 42 Aars Alderen tage deres Afsted med Pension, efter at være komne til Erkendelse om, at deres Chance for at opnaa Forfremmelse til Kapitain i Linien er ringe; i hvilken Henseende man ikke maa lade ude af Betragtning, at Forfremmelsesforholdene for Lieutenanterne ville blive mindre gode efter Hærens Gjennemførelse, end de nu ere.

Naar Stabssergenterne faae den i Ministeriets Forslag antydede Anvendelse, ville de meget vel kunne blive staaende i deres Stilling indtil 60 Aars Alderen, hvor med utvivlsomt baade de selv og Hæren i sin Helhed ere bedst tjente.